

54

Căpitanul era deja treaz, scurmând cenușa cu bastonul, atunci când Zoya ieși din cortul ei a doua zi dimineață. Zărind-o pe Zoya, lăsa bastonul și-i aruncă o bucată de pâine.

— Ai dormit bine?

— Cam cât de bine poți dormi când ai senzația că stai pe gheață.

Zoya miji ochii în lumina soarelui și dădu la o parte cu bocancii niște pietriș.

— Crezi că situația *asta*-i nasoală? Îmi amintesc primii ani petrecuți alături de tatăl tău. Ne aducea aici fără corturi și dormeam sub cerul înstelat. *Aia* însemna să dormi pe gheață.

Vaspine se ridică și se duse la cortul lui Beebee. Scutură materialul, scurgând o băltoacă adunată în timpul nopții.

— Și în plus, reluă Vaspine, ce pirați am fi noi dacă n-am avea parte de nicio provocare?

Beebee dormise bine și se trezi mai bine dispus decât în ziua precedentă. Vaspine le împărți bucățile de carne rămase de cu seară. În orice altă zi, resturile ar fi constituit un mic dejun deloc apetisant, dar în acea dimineață aveau cel mai bun gust din lume.

După ce terminară de mâncat, își împachetară corturile, își puseră rucsacurile pe umeri, apoi se ocupară să-și șteargă urmele, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că fuseseră pe-acolo.

— Niciodată nu poți fi prea precaut, spuse Beebee.

Vaspine spusese că seiful lui Jupiter nu era departe, așa că, deși o dureau picioarele, Zoya nu se simți chiar atât de rău când își reluară călătoria. Dinaintea lor, poteca ocolea muntele și se îngusta, ajungând doar o fâșie flancată de prăpăstii. Pe măsură ce dimineța înainta spre prânz, vremea începu să se strice. O ceață densă se lăsă peste vale, devenind tot mai deasă cu cât urcau mai mult. După vreo oră, ceața era atât de compactă, încât Zoya nu mai avea siguranța că următorul ei pas avea să fie pe pământ.

Vaspine hotărî că era cazul să se oprească până când ceața avea să se risipească. Se lipiră unii de alții în mijlocul potecii și tremurară de frig vreo oră până când Vaspine conchise că situația nu avea să se îmbunătățească.

— Ne putem întoarce, spuse el, sau putem merge înainte. Ce nu putem face însă e să stăm locului.

Zoya se uită în josul muntelui. Gândul că ar fi trebuit să-l urce din nou îi făcu stomacul ghem.

— Haideți să mergem înainte.

Beebee dădu din cap în semn că era de acord.

Înainte să-și reia urcușul, Vaspine scoase o bucată de sfoară din rucsac și o legă de brâul lui Beebee, apoi de al Zoyei și într-un final, de-al său.

— Asta ar trebui să ne țină laolaltă.

Beebee chicoti.

— Dacă pică unul dintre noi, picăm toți.

Cei trei înfruntară ceața încă vreo oră, apoi Zoya observă că poteca aceea cotea undeva înaintea lor.

— Bun, spuse căpitanul, asta înseamnă că aproape am ajuns.

Aproape de cotitură, poteca se deschise într-o lespede uriașă de piatră care ieșea din munte. Restul culmii se înălța în spatele ei. În umbra peretelui uriaș, vremea era mai puțin rea. Câteva șuvițe de ceață persistau, dar în rest atmosfera era liniștită.

Zoya își trânti rucsacul pe jos și se uită în jurul ei. Fu surprinsă să constate că poteca se termina brusc în stâncă. Se frecă la ochi și clipi, ca să fie sigură că nu avea vedenii.

— De ce-ar face cineva o cărare care se termină într-o stâncă? îl întrebă pe căpitan.

— Chiar așa, de ce? fu de acord Vaspine.

Se duse în pas alert până acolo, își puse palmele pe stâncă, apoi se întoarse către Zoya și Beebee.

— Știți gluma aceea cu căpitanul care dispare?

— Nu, spuse Zoya.

— Acum îl vezi — Vaspine sări puțin spre stânga —, acum nu-l mai vezi!

Abia după o clipă Zoya realizează că Vaspine se făcuse nevăzut. Când conștientiză ce se întâmplase, creierul aproape că-i implodă. Ea și Beebee își aruncară o privire, amândoi uluiți, apoi alergară într-un suflet până la stâncă să investigheze ce se petrecuse. Cercetară atent locul în care căpitanul dispăruse, dar nici urmă de el. Zoya ridică din umeri nedumerită.

— Va trebui să-ți dai mai mult silința, se auzi vocea lui Vaspine.

Zoya se întoarse și se îndreptă către locul din care părea să vină.

— Mai aproape, zise Vaspine.

Zoya se plimbă înainte și-napoi pe lângă locul cu pricina, dar nu zări nimic. Apoi, ceva de pe suprafața stâncii îi atrase atenția. În locul în care ea văzuse o singură bucată de stâncă se aflau, de fapt, două, înclinate în așa fel încât să pară că era doar una. Zoya se duse ținută într-acolo și observă că între ele era o crăpătură suficient de lată pentru ca prin ea

să poată pătrunde un om. Întinse o mână înăuntru,
iar acolo, chicotind, dădu peste căpitan.

Vaspine ieși anevoie prin deschizătură.

— Mișto, nu?

— Incredibil, spuse Beebee. Acolo-i seiful?

Căpitanul dădu din cap în semn că nu.

— Nu, dar așa reușea Jupiter să-l țină ascuns de
mâinile lacome de pe insula asta.

Se strecură înapoi prin deschizătură.

— Haideți să vedeți!

Zoya îl urmă prima, strecurându-se într-o parte. Beebee veni și el apoi, cu rucsacul ridicat deasupra capului pentru a putea încăpea înăuntru. Deschizătura se lărgi în scurt timp, permițându-le celor trei să înainteze. Zoya auzea ecoul pașilor făcuți de căpitan, deși pe el nu-l vedea.

— Încă puțin, îl auzi spunând.

Tunelul deveni atât de întunecat, încât abia dacă mai vedeau pe unde păseau. Firișoare de apă se scurgeau pe pereți, iar șipotele lor erau asurzitoare în acel spațiu închis. Ceva mai în față, Zoya zări o fantă luminoasă, în mijlocul căreia se profila silueta căpitanului. Când ajunsese acolo, Zoya se văzu nevoită să se oprească un moment pentru a pricepe ce vedea. Ajunseseră la buza unei văi verzi luxuriante. Câmpiile uscate și întinderile banale fuseseră înlocuite de un șes bogat, flancat de două stânci abrupte. De-a lungul său erau presărate formațiuni stâncoase înalte, acoperite cu mușchi verde gros, cascade

ropotitoare, crânguri de copaci, flori de toate culorile și formele și un mic lac.

— Cum de *există* așa ceva? întrebă Zoya.

— E o vale adăpostită, îi explică Vaspine. Iar faptul că e protejată de acești pereți înalți mai înseamnă și că are propriul climat. Aerul rece nu ajunge până aici, iar razele soarelui bat fix deasupra ei. Adaugă și un strop de ploaie și tocmai ai descris Paradisul.

— Unde-i seiful? întrebă Beebee.

Vaspine arată înspre peretele estic al văii, către un loc aflat pe la jumătatea lui: un cerc alb, la care puteai ajunge — din câte-și dădea Zoya seama — doar urcând treptele unei scări săpate în piatră. Zoya aprecie că prin cercul alb puteau trece dintr-odată trei oameni. Își fixă binoclul asupra cercului și constată că era ușa seifului. Niturile sale erau cât capul Zoyei și păreau să fie făcute din același metal ca al pandantivului ei, doar părând albe în lumina soarelui.

— Să mergem, spuse Zoya.

Urmară poteca până în vale, apoi traversară pășunea și urcară treptele. Ușa era chiar mai mare decât apreciasse Zoya — era lată, poate, cât cinci oameni.

— Trebuie să fie un seif uriaș.

Își lăsară rucsacurile, apoi Vaspine și Beebee îi făcură semn Zoyei să se apropie.

— Ce trebuie să fac?

— Încearcă pandantivul, spuse Vaspine.

Zoya își desfăcu medalionul de la gât. Simți cum îi vibrează în palmă. Iar culoarea i se preschimbase din negrul obișnuit într-un albastru-deschis, vibrant.

— E un început bun, interveni Vaspine.

Zoya se îndreptă spre ușă. Cu fiecare pas, medalionul lumina tot mai puternic, până când începu să strălucească de-a dreptul. Când mai avea vreo cinci pași până la ușă, vibrațiile deveniră violente, emițând un sunet atât de puternic, încât Zoya fu tentată să-și astupe urechile. Cu fiecare pas, senzația se intensifica, iar Zoyei îi venea tot mai greu să-l țină în mână.

— O să-i dau drumul!

— Ba nu, spuse Vaspine.

Zoya îl strânse și mai tare în pumn. Făcu încă un pas și, din nou, vibrațiile deveniră și mai puternice. Dar în acel moment Zoya realizează că, de fapt, medalionul nu mai vibra, ci era tras înspre ușă. Mai făcu un pas — aproape că ajunsese —, iar vibrațiile continuă să se intensifice. Fără să mai ezite, lipi medalionul de ușă. În secunda în care pandantivul atinse metalul se auzi un șuierat puternic, iar ușa glisă spre peretele din dreapta Zoyei. În fața ei se afla o deschizătură. Vaspine și Beebee veniră în fugă la ea și aruncară o privire înăuntru.

Seiful era cât puntea *Libelulei*, iar pereții erau sculptați într-o formă alungită perfectă și la fel de netezi ca porțelanul. Un șir de plinte, înalte cât Zoya, se întindeau de-o parte și de alta. Pe fiecare dintre ele ședea câte un cufăr ornat din lemn, cu capacul deschis, care lăsa la vedere mormane de nestemate și aur. Zoya păși în încăpere, învârtindu-se ca să o poată cuprinde pe toată. Se duse la cel mai apropiat cufăr, apucă un pumn de monede și le lăsă să i se scurgă printre degete înapoi în grămadă.

— Doamne Dumnezeule, făcu ea, întorcându-se spre ceilalți.

Vaspine zâmbi.

— Cred că sunt... Zoya se uită de jur împrejur... mii de cufere aici.

— Cel puțin, zise căpitanul.

— Unde se află cristalul?

Vaspine ridică din umeri.

— Va trebui să-l căutăm.

Zoya dădu din cap, amuzată că tatăl ei ascunsese ceva atât de prețios între atâtea flecușete. Vaspine și Beebee se apucară și ei să caute, scotocind printre monede și nestemate, fără să știe sigur ce anume căutau, dar sperând că aveau să-și dea seama atunci când îl găseau. La un moment dat, Zoya dădu peste un cristal neted, albastru, descoperire care-o entuziasma peste poate. Îl trase din grămada de monede,

pe care le dădu la o parte de parc-ar fi fost niște simple pietricele, dar constată dezamăgită că era bătut într-o tiară de argint.

— De ce-a adunat *atâția* bani? îl întrebă pe căpitan. De ce nu i-a dăruit?

Vaspine se duse la un alt cufăr, iar din morman scoase un ghiul de aur. Și-l puse pe deget.

— Poliță de asigurare. Pirateria e periculoasă. Tatăl tău a strâns toate astea în caz că s-ar fi văzut nevoit s-o ia de la capăt.

Zoya își țuguie buzele.

— Și asta vrea Kane? Mi-a ucis părinții pentru toate *astea*?

— Pentru toate astea și pentru cristal, răspunse Vaspine.

În cele din urmă, Zoya dădu peste cristalul Algrad fixat în lateralul unui cufăr, îngropat sub o lupă din aur și un compas din argint. Zoya desprinsе nestemată cu grijă, apoi o ridică în bătaia luminii. Sigur era cristalul pe care-l căutau.

— L-am găsit!

Cristalul era ceva mai mare decât palma ei — o nestemată grea, diformă, de culoarea chihlimbarului, mai lungă într-o parte, chestie care-o făcea să arate ca un cartof. Laturile îi erau dungate, era pe jumătate strălucitor, pe jumătate opac, în funcție de poziția din care-l privea și de felul în care picau razele